

Varfelet til 3 Calendarmaaneder, da i saa Fald ingen særlig Udregning efter Almenaffen af Dpfigelsesdagen behøves. Samme Dpfigelsestid er passende, om Ejenbeforholdet end er ingaaet paa mere end et halvt Aar. Er Tjenestetiden bestemt maanedsviis, da kan det ansees som Sædvane, at Dpfigelse skal stee med en halv Maanedes Varfel. Da andre Maader af fastsætte Tjenestetiden paa ere mindre sædvanlige, er der ikke Anledning til for saadanne Tilfælde at give en særegen Regel i Loven om Dpfigelsestiden, men denne bør aftales mellem Parterne.

De Bestemmelser, som ere foreslaaede angaaende Dpfigelsestiden, skulle alene gjælde, forsaavidt ingen anden Dpfigelsestid er vedtagen. Herved er man gaaet ud fra, at det bør tillades Parterne at fastsætte saavel kortere som længere Varfel end det lovbestedte. Udtrykkene i de nugjældende ovenfor angivne Love tyde iøvrigt hen paa, at kortere Dpfigelsestid end 12 Uger skal være uforbindende for Parterne.

Det antages at ligge i Begrebet om Dpfigelse, at denne er en Handling, hvorved enhver af Parterne, efterat Contractens Virkninger ere indtraadte, kan frigjøre sig for disse ved at forkynde sin Beslutning derom en vis Tid forud, men ikke for nogen Maade, hvorpaa Contracten kan brydes saaledes, at dens egentlige Virkninger slet ikke indtræde, og at det derfor er usnødent at udtale i Loven, at ingen Dpfigelse kan finde Sted, førend Tjenesten er tiltraadt. Jfr. iøvrigt § 13 og Canc. Skriv. af 16de Juli 1791 og 19de Novbr. 1796.

§§ 46—50.

Skjøndt Dpfigelse er den almindeligste Maade, hvorpaa en Ejencontract bevirkes ophævet i Parternes levende Live, kan saadan Ophævelse dog ogsaa stee uden Dpfigelse, og da enten lovligen eller ulovligen.

Lovligen kan det stee, naar Loven berettiger den ene Part til at hævde Contracten formedelst saadanne Handlinger fra den anden Parts Side eller saadanne andre Omstændigheder med Hensyn til denne Part, som findes at indeholde retfærdiggjørende Grund dertil. Disse Handlinger og andre Omstændigheder ere efter Lovudkastet fornemmeligen deels en vis Mislig-

holdelse af Contracten eller visse Brud paa de ved samme paadragne Pligter, saasom at Ejenbeforholdet gjør sig skyldigt i Utroskab eller Fornærmelser mod Husbonden, i Nægtelse af Lydighed eller utilbørlig Udførelse af de det overdragne Arbejder, eller ikke besidder de Færdigheder, som blive forlangte af det, og at Husbonden ikke giver Ejenbeforholdet forsvarlig Koft, eller ikke betaler det Lønningen i rette Tid, og deels saadanne, som enten medføre, at Diemedet med Contracten ikke kan opnaaes, eller i en vis Henseende udsætte Medcontractanten for en ikke ganske ringe Fare, saasom at Ejenbeforholdet begaaer visse Forbrydelser, har lidt betydelige Straffe, fængsles paa længere Tid, bortkaldes paa længere Tid til andre Pligters Udførelse (Krigstjeneste), mishandler Husbondens Børn, beffader forsætliggen hans Eiendele, omgaaes uforsigtigen med Ild og Lys, gjør sig skyldig i en vis Usædelighed eller gjentagen Drukkenfab, og at Husbonden mishandler Ejenbeforholdet, frænker dets gode Navn og Rygte, efterstræber det eller søger at forlede det til strafbare Handlinger.

Nogle flige Omstændigheder angives allerede i de gjældende Love, og disse vise tillige, at visse andre med dem kunne sættes i Klasse, jfr. Plac. af 3die December 1755 § 5, 7, 8, 10 og 22, Forordn. af 25de Martz 1819 § 12, Canc. Skriv. af 28de Februar 1815, 8de Juni 1830, 12te April 1842, 22de October 1849 (Depart. Tid. S. 965). Det bliver heraf en Følge, at, naar en af Parterne hæver Contracten formedelst en Omstændighed, der ikke saaledes er nævnt i Loven, og Modparten klager derover, Domstolene maa afgjøre, om den kan ansees som en lovlig Grund til at hævde Contracten. Herved bevirkes megen Usikkerhed, og udsættes Parterne for Pengetab. Man antager det desaaarsag for rigtigere, at i Loven angives alle de Omstændigheder, som skulle have den omhandlede Virkning. Det erkjendes vel, at der ved en saadan Angivelse kan opstaae Tvivl, baade om de nævnte Omstændigheder i alle Tilfælde bør have den tilsviede Virkning, og om ikke andre bør medtages, og at dog ikke al Rettergang udelukkes, da der kan tvistes om, hvorvidt den i Loven anførte Grund i det enkelte Tilfælde